

τοῦτο; Εἶναι ἄραγε εἰς τὴν ἐξουσίαν σας νὰ χαλινώσῃτε τὴν μεγαλοφυίαν σας, καὶ νὰ ἀντισταθῇτε εἰς τὴν ὀρμητικὴν αὐτῆς καὶ φοβερὰν κίνησιν; Δὲν εἴσθε γεννημένοι διὰ νὰ σκέπτήσθε; Δὲν εἴσθε τεθειμένοι ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς ὁ ἥλιος, διὰ νὰ φωτίζετε; Δὲν ἐλάβετε, ὡς αὐτός, ἰδίαν πρὸς τοῦτο κίνησιν; Ὑποτάσσεσθε λοιπὸν εἰς τὸν δεσπύζοντα νόμον, καὶ ποτὲ μὴ νομίσῃτε, ὅτι εἴσθε δυστυχεῖς. Τί εἶναι πρὸς τὴν ἀλήθειαν ὅλοι σας οἱ ἐχθροί; Αὕτη μόνη εἶναι αἰώνιος, πάντα δὲ τὰ ἄλλα παρέρχονται.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἡ ἰδική σας ἀνταμοιβή· αὕτη εἶναι ἡ τροφή τῆς μεγαλοφυίας σας· αὕτη τὸ ὑποστήριγμα τῶν ἀγώνων σας. Χιλιάδες ἀνοήτων, ἀδιαφόρων, καὶ βαρβάρων, σὰς κατατρέχουσι καὶ σὰς περιφρονοῦσιν. Ἀλλ' εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν εὐρίσκονται καὶ ψυχαί, μὲ τὰς ὁποίας αἱ ἰδικαί σας ψυχαὶ ἀνταποκρίνονται ἀπ' ἄκρων ἕως ἄκρων τῆς γῆς· συλλογίσθητε, ὅτι συμπάσχουσι μὲ σὰς, συσκέπτονται μὲ σὰς. Συλλογίσθητε, ὅτι οἱ προτελευτήσαντες ὑπὲρ δύο χιλιάδας ἔτη, Σωκράτης καὶ Πλάτων, εἶναι φίλοι σας. Συλλογίσθητε, ὅτι καὶ εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους θέλουσιν εὐρεθῆν ἄλλαι ψυχαί, εἰς τὰς ὁποίας τὰ συγγράμματά σας θέλουσι προξενεῖν ἡδονὴν καὶ ὠφέλειαν. Ἐνα λαὸν καὶ μίαν οἰκογένειαν συγκροτεῖτε μὲ ὅλους τοὺς μεγάλους ἄνδρας, ὅσοι ποτὲ ὑπῆρξαν, ἢ μέλλουσι νὰ ὑπάρξωσι.

Δὲν εἴσθε προωρισμένοι νὰ ζήσητε εἰς μίαν στιγμὴν χρόνου, ἢ εἰς μικρότατον μέρος τοῦ παντός. Ζῆτε λοιπὸν αἰωνίως καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην. Ἐκτείνετε τὴν ζωὴν σας εἰς ὅλην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους τὴν διαμονήν. Φέρετε ἀκόμη ὑψηλότερα τὴν διάνοιάν σας. Δὲν βλέπετε ποίαν οἰκειότητα ἔχετε μὲ τὸν Θεόν; Λάβετε ἐνώπιον αὐτοῦ τὸ πρέπον θάρρος εἰς τοὺς φίλους τῆς ἀληθείας. Τί; σὰς βλέπει ὁ Θεός, σὰς ἀκούει, σὰς ἀγαπᾷ, καὶ εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ δυστυχήτε; Ἀλλ' ἐὰν τέλος πάντων χρειάζησθε καὶ τῶν ἀνθρώπων τὴν μαρτυρίαν, τολμῶ ἐγὼ νὰ σὰς ὑποσχεθῶ αὐτὴν, οὐχὶ ἀβέβαιον καὶ ἀδύνατον, ὅποια εἶναι εἰς τοῦτο τὸ μικρὸν διάστημα τῆς ζωῆς, ἀλλὰ παγκόσμιον καὶ αἰώνιον. Δὲν βλέπετε τὸν μέλλοντα χρόνον, ὅτι προχωρεῖ καὶ φωνάζει εἰς ἕκαστον, «Παῦσε τὰ δάκρυά σου· ἔρχομαι νὰ σὲ ἀποδώσω δικαιοσύνην, καὶ νὰ τελειώσω τὰ δεινὰ σου. Ἐγὼ εἰμαι, ὅστις δίδω τὴν ζωὴν εἰς τοὺς μεγάλους ἄνδρας. Ἐγὼ, ὅστις διὰ τῶν βράχων καὶ πάγων μετέφερα εἰς τοὺς Παρισίους τὰ λείψανα αὐτοῦ. Ἐγὼ, ὅστις βλέπω μὲ καταρρηνητικὸν ὄμμα τὰ μαυσωλεῖα ταῦτα τὰ ὑψωμένα εἰς πολλοὺς ναοὺς πρὸς τιμὴν ἀνθρώπων, οἵτινες ἄλλο δὲν ἐστάθησαν παρὰ δυνατοί. Ἐγὼ, ὅστις τιμῶ ὡς ἱερὸν τὸν ἀπελέκτον λίθον τὸν καλύπτοντα τὴν κόνιν τῶν λειψάνων τοῦ μεγάλου

ἀνδρός. Ἐνθυμοῦ ὅτι ἡ ψυχὴ σου εἶναι ἀθάνατος· ὅτι καὶ τὸ ὄνομά σου τοιοῦτον θέλει εἶσθαι. Ὁ καιρὸς παρέρχεται, αἱ στιγμαὶ ἢ μία τὴν ἄλλην διαδέχονται, τοῦ βίου τὸ ὄνειρον διαλύεται. Πρόσμεινε ἀκόμη ὀλίγον, καὶ θέλεις ζῇ διὰ παντός· θέλεις συγχωρήσῃ τὰς ἀδικίας τοῦ αἰώνος σου, τὴν σκληρότητα τῶν ὑβριστῶν σου, καὶ εἰς τὴν φύσιν αὐτὴν, ὅτι σὲ ἐκλεξε, διὰ νὰ διδάσκῃς καὶ νὰ φωτίζῃς τοὺς ἀνθρώπους.»

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ, ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ.

ΣΑΦΩΣ καὶ κατ' ἐπανάληψιν προλέγουσιν αἱ Γραφαί, ὅτι ὁ παντοδύναμος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει νὰ ἔλθῃ ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς,—μετὰ μυριάδων τῶν ἁγίων ἀγγέλων αὐτοῦ,—νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ μεγάλου λευκοῦ ἐνδόξου θρόνου, καὶ νὰ παρασταθῶσιν εἰς αὐτὸν ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, οἱ ζῶντες καὶ οἱ νεκροί, διὰ νὰ κριθῶσιν ἕκαστος κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Πᾶς ἄνθρωπος, ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ μέχρι τοῦ ἐσχάτου τῶν ἀπογόνων του, θέλει σταθῆν ἐνώπιον τοῦ δικαστικοῦ βήματος, καὶ πᾶν ἔργον, εἴτε φανερόν εἴτε κρυπτόν, εἴτε ἀγαθὸν εἴτε πονηρόν, θέλει τότε ἐκτεθῆν εἰς κρίσιν. Κατὰ τὴν μεγάλην ἐκείνην ἡμέραν ὁ Κύριος ἡμῶν θέλει διαχωρίσιν ἀπ' ἀλλήλων τὸ ἀπειράριθμον πλῆθος τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων, ὡς ὁ ποιμὴν διαχωρίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων, θέτων τοὺς μὲν ἐκ δεξιῶν, τοὺς δὲ ἐξ ἐναντίων· καὶ θέλει ἐκφωνήσῃ τὴν ἀπόφασιν, πρὸς τοὺς μὲν, Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου· πρὸς τοὺς δὲ, Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. Καὶ ἡ ἀπόφασις αὕτη θέλει εἶσθαι ἀμετάσπρεπτος· δεῖσεις καὶ δάκρυα θέλουσι εἶσθαι τότε ἀνίσχυρα. Οἱ δίκαιοι θέλουσι ἀμέσως εἰσελθεῖν εἰς τὴν αἰώνιον εὐδαιμονίαν, οἱ δὲ πονηροὶ εἰς τὴν αἰώνιον καταδίκην. Εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν ἡμέραν σπεύδουσι πάντες, καὶ ἕκαστος ἡμῶν ἀνάγκη πασα νὰ σταθῇ ἔμπροσθεν τοῦ δικαστικοῦ θρόνου τοῦ Χριστοῦ, ὅσον καὶ ἂν ἤμεθα νῦν ἀδιάθετοι νὰ ἐνθυμώμεθα ἢ νὰ συλλογίζώμεθα περὶ τῶν τοιούτων.

Πόσον διάφορος τοῦ δικαστικοῦ θρόνου ὁ θρόνος τῆς χάριτος! Εἰς τοῦτον παρίσταται ὁ μέγας ἡμῶν Ἀρχιερεὺς Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ εἰς Μεσίτης μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, πάντοτε ἐντυγχάνων ὑπὲρ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐπικαλούμενος ὑπὲρ αὐτῶν τὰ σωτήρια πάθη του· ἀλλ' ἔμπροσθεν τοῦ δικαστικοῦ θρόνου φωνὴ Μεσίτου δὲν ἀκούεται. Ἐν ὅσῳ ὁ Λυτρωτὴς κἄθηται ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς χάριτος, ὅλα τὰ ἑκατομμύρια τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἔχουσι τὸ ἐλεύθερον νὰ προσέρχωνται εἰς αὐτὸν μετὰ δακρύων μετανοίας, ἐξομολογήσεων, καὶ προσευχῶν, πεποιθότες εἰς τὸ ἔλεος

του, καὶ ἐλπίζοντες τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ· ἀλλ' ἀφοῦ ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον τῆς κρίσεως, δάκρυα καὶ ἐξομολογήσεις καὶ προσευχαί θέλουν εἶσθαι τὸσον μάταια, ὅσον αἱ πρὸς τὸν Ἀβραάμ δεήσεις τοῦ ἐν ἄδῃ πλουσίου, ὅτε εἶδεν αὐτὸν ἀπὸ μακρόθεν μετὰ τοῦ Λαζάρου ἐν τῷ κόλπῳ αὐτοῦ. Ἐναι καιρὸν ὁ πλούσιος οὗτος ἠδύνατο νὰ λουσθῇ ἐν τῷ καθαρῷ ποταμῷ τῶν ὑδάτων τῆς ζωῆς, ὅστις ῥέει διὰ τοῦ παραδείσου τοῦ Θεοῦ· ἀλλὰ τώρα εἰς μάτην ἐζήτηε ἕνα σταλαγμὸν ὑδάτος πρὸς ἀνάψυξιν τῆς γλώσσης του.

Πᾶν ἀγαθὸν, ψυχικὸν καὶ σωματικόν, δύναται τις νὰ ἐλπίσῃ παρὰ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ δεδοξασμένου ἡμῶν Σωτῆρος, ἐν ὅσῳ εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς χάριτος, οὐδὲν ὅμως ἀφοῦ μεταβῇ εἰς τὸ φοβερὸν δικαστικὸν βῆμα· διὰ τοῦτο μᾶς προτρέπει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, λέγων, « Ἰδοὺ, νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας. »

Ὅποιον ἀνέκφραστον καὶ ἀκατανόητον τρόπον θέλει ἐμπνεύσει ὁ θρόνος τῆς κρίσεως εἰς τοὺς ὅσους διήγαγον τὴν ζωὴν ἀλλότριοι τοῦ θρόνου τῆς χάριτος! Τίς δύναται νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν Ὑπέρτατον Κριτὴν τοῦ κόσμου ἄνευ καταπληξέως καὶ φρίκης κατὰ τὴν ἐσχάτην ἡμέραν, ἐὰν δὲν προσήγγιζεν εἰς αὐτὸν μετὰ πνεύματος ταπεινοῦ καὶ συντετριμμένης καρδίας, ὅτε τὸ οὖς αὐτοῦ ἦτον ἀνεωγμένον εἰς ἀκοὴν τῶν ἀνθρωπίνων δεήσεων; Πῶς θέλει πλησιάσει τις πρὸς τὸν Χριστὸν ὡς τὸν Λέοντα τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα, ἐὰν δὲν προσεγνώριζεν αὐτὸν ὡς τὸν Ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν αἶροντα τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου;

Τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν, καθ' ἣν ἡ σάλπιγξ τοῦ ἀρχαγγέλου θέλει μᾶς καλέσει νὰ σταθῶμεν ἐνώπιον τοῦ Σωτῆρος τοῦ κόσμου, δὲν γνωρίζει κανεὶς, οὔτε αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι. Τοῦτο ὅμως ἅπαντες γνωρίζομεν, ὅτι θέλει ἐπέλθῃ, ὡς ὁ κατακλυσμὸς τοπαλαί, αἰφνης καὶ ἀπροσδοκήτως, ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτί. Ὅσον δὲ φοβερὰ καὶ ἂν σταθῇ ἡ ἡμέρα ἐκείνη εἰς τοὺς ἀμετανοήτους καὶ ἀμελοῦντας καὶ ἐξουθενούντας τὸ Εὐαγγέλιον, βεβαίως θέλει εἶσθαι χαροποιὰ εἰς τοὺς ὅσους ἠγάπων τὸν θρόνον τῆς χάριτος, καὶ συνεχῶς προσήρχοντο εἰς αὐτόν. Αὐτὸς ὁ Κριτὴς θέλει εἶσθαι φίλος των. Περὶ τούτων ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης λέγει, ὅτι θέλουν ἔχει παρρησίαν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, καὶ δὲν θέλουν αἰσχυρῆν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ἡμῶν εἰς τὴν ἐλευσίν του. Πόσον ἄρα ὀφείλομεν νὰ προσερχώμεθα εἰς τὸν θρόνον τῆς χάριτος!

ΝΟΗΤΙΚΗ ΠΡΩΙΜΟΤΗΣ.

ΚΑΙ ἄλλοτε κατεχωρήσαμεν παραδείγματα νοητικῆς πρωιμότητος* νῦν δὲ προσθέτομεν τὸ ἐφεξῆς—

Ὁ Θωμᾶς Γυλιέλμος Μάλκιν ἐγνώριζε τὸ Ἀγγλικὸν Ἀλφάβητον πρὶν ἀρχίσῃ νὰ διμιλῇ· καὶ μολοντί δὲν ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ τὰ γράμματα, ἐδείκνυν ὅμως

αὐτὰ, εὐθὺς ὅτε ἤκουε τὰ ὀνόματά των. Διετῆς ἔμαθε νὰ λαλῇ, καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ μὲ ταχύτητα ἀπίστευτον εἰς τοὺς μὴ γενομένους μάρτυρας αὐτόπτας. Τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων του, καθ' ἣν ἐτελείονε τὸ τρίτον ἔτος τῆς ζωῆς του, ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν μητέρα του μὲ μολυβοκόνδυλον, καὶ μετ' ὀλίγους μῆνας διεύθυνεν ἄλλας πρὸς τινὰς τῶν συγγενῶν του. Τετραετῆς ἐγνώριζε τὸ Ἑλληνικὸν Ἀλφάβητον, καὶ εἶχεν ἐπιδώσει τοσοῦτον εἰς τὰ Λατινικά, ὥστε συνέταττε θέμα καθ' ἑκάστην μὲ ἱκανὴν ὀρθότητα. Πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, οὐ μόνον ἀνεγίνωσκε τὰ Ἀγγλικά μὲ ἐντελὴ εὐροίαν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐννοοῦσε παραδόξως. Τοὺς γεωγραφικοὺς πίνακας ἀντέγραφεν ἤδη εὐπρεπῶς καὶ ἀκριβῶς· εἶχε δὲ κάμει καὶ ἀντιγραφὰς τινὰς ἐκ τῶν κεφαλῶν τοῦ περιβοήτου ζωγράφου Ῥαφαήλου, τόσον συμφώνους μὲ τὸ ὕψος καὶ τὸ αἶσθημα τῶν πρωτοτύπων, ὥστε κριταὶ ἐπιτηδεῖοι προεῖπον ὅτι, ἂν ἐδίδετο εἰς τὰς τέχνας ὡς εἰς ἐπάγγελμα, ἤθελε κατασταθῇ ποτὲ εἰς τῶν ἀρίστων ἀπὸ τοὺς θιασώτας των.

Ἑπταετῆς συνέγραψε μύθους, καὶ ἔκαμε μίαν ἢ δύο οὐχὶ εὐκαταρρονήτους ἀποπείρας εἰς ποιητικὴν σύνθεσιν· ἀλλὰ τὸ μᾶλλον ἀξιοσημεῖωτον, τὸ ἰσχυρότερον δείγμα τῆς γονίμου φαντασίας του, εἶναι τοῦτο. Συνέλαβεν ἰδέαν ἀνυπάρχου τινὸς χώρας, ἣτις τόσον βαθέως ἦτον ἐντετυπωμένη ἐπὶ τοῦ νοῦς του, ὥστε περιέγραψεν αὐτὴν σαφῶς καὶ ζωηρῶς. Τῆς τερπνῆς ταύτης χώρας ἐστοχάζετο ἑαυτὸν ὡς βασιλέα· εἶχε δὲ σκοπὸν νὰ συγγράψῃ τὴν ἱστορίαν της, καὶ πραγματικῶς παρήγαγεν ἰδιαίτερά τινα μέρη. Κατέστρωσε δὲ καὶ γεωγραφικὸν πῖνακα τῆς φαντασιώδους ταύτης χώρας, δίδων ὀνόματα τῆς ἰδίας του ἐφευρέσεως εἰς τὰ κυριώτερα ὄρη, ποταμούς, πόλεις, λιμένας, κόμας, κλπ. Οὗτος ἦτον ὁ τελευταῖος ἀγὼν τῆς μεγαλοφυΐας του· διότι τὸ νεανικὸν τοῦτο τέρας τῆς μαθησεως ἀπέθανε πρὶν τελειώσῃ τὸ ἑβδομον ἔτος τῆς ζωῆς.

ΤΟ ΔΙΑ ΝΥΚΤΟΣ ΚΥΝΗΓΙΟΝ.

Ὁ ἈΓΓΛΟΣ Μόρφατ (περὶ οὗ ἴδε τὸ ἐπόμενον ἄρθρον) λέγει ὅτι εἰς τινὰ ὁδοποιίαν, ἔχων ἀνάγκην ἀπὸ τροφᾶς, κατέφυγε τὴν νύκτα εἰς λιμνίον τι, ὅπου ἐσύχναζον ἄγρια θηρία διὰ νὰ πίνωσι, καὶ κρυφθεὶς εἰς κοιλωμά τι, παρεκάθητο μὲ σκοπὸν νὰ φονεύσῃ τινὰ ἐξ αὐτῶν.

« Ἡ σελήνη, » δανειζόμεθα τὴν ἰδίαν τοῦ περιγραφῆν, « ἔρριπτεν ἀμυδρόν τι φῶς, καὶ ἡ νύξ ἦτο ψυχρά, μολοντί αἱ ἡμέραι ἦσαν θερμαί. Δύο σχεδὸν ὥρας περιεμένομεν ἀνήσυχτοι, νὰ φανῇ τι. Ἐπὶ τέλους, ἤκούσαμεν τρανὸν θόρυβον ὥσεί ζωὸν λάπτον—

* Ἰδε Ἀποθ. Τόμ. γ'. σελ. 18, 44, καὶ 187.